

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΠΙ ΟΙΚΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνωσμοῦ ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΛ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 25.—
ἡμίμηνος 8,50	ἡμίμηνος 13.—
Τρίμηνος 4,50	Τρίμηνος 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΕΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 13 Νομβρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Ἔτος 43ον. Ἀριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συ ἔχεται)

Ἐφθάσε ρωτῶντας, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο, χάρις στὴ στολὴ τοῦ. Καὶ τοῦ ἔδωσαν τὴν καλύτερη θέσιν στὸ ταχυδρομικὸ ἁμάξι πού ἐφυγε σὲ λίγῳ γιὰ τὸ Πόζεν. Τὸ ταξίδι ἐξακολούθησε. Ἀπὸ τὸ Πόζεν, σὲ πέντε μέρες, ἐφθάσε στὴν Τρέβη, περνώντας ἀπὸ Δρέσδη καὶ Χανόου.

Ὅταν ἐφθάσε στὸ Ζι-δέ, ἔμαθε τὰ κριθὴ πολεμικὰ νέα. Στὴν ἀρχή, ὁ Ναπολέων νικῶσε τοὺς Συμμάχους στὴ Γερμανία. Κατόπι, μικρὸς σχετικῶς ὁ στρατός του, ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ. Οἱ Σύμμαχοι ἔκαμαν τότε εἰσβολὴν στὴ Γαλλία. Ὁ Ναπολέων τοὺς ἄφησε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ Παρίσι θὰ ντεῖγε καμμιά δεκαπενταριά μέρες τουλάχιστο. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ριχνόταν στὶς γραμμὰς τῆς συγκοινωνίας καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ποκόψῃ τὸν στρατὸ τῆς εἰσβολῆς. Ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ Παρίσι, πού τὰ περίμεναν ὅλα ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα, δὲν εἶχαν φροντίσει γιὰ τὴν ἄμυναν. Καὶ στὶς 30 τοῦ Μάρτη—οἱ Σύμμαχοι ἐφθασαν μπροστὰ στὴν ἀνοχύρωτη πρωτεύουσαν, πού τὴν ὑπερασπιζόνταν τὰ πομεινάρια τῶν στρατιῶν τοῦ Μαριὸν καὶ τοῦ Μορτιέ.

Ἡ μάχη πού ἄρχισε στὶς τέσσαρες τὸ πρωτὶ ἀπὸ τὴ Βιγκέννα ὡς τὴ

Μονμάρτη, τελείωσε στὶς πέντε τὸ βράδυ μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Παρισιῦ.

Τὴν προηγούμενη μέρα, ἡ Μαρία Λουίζα καὶ ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἀπόσπασμα τῆς αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, εἶχαν φύγει στὸ Μπλουά.

Ὁ Γιάννης τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὅλα στὶς 15 τοῦ Ἀπρίλη.

Στὸ πρῶτο γαλλικὸ χωριὸ πού ἔ-

φθασε, ἐνῶ ἄκουγε μὲ τόση χαρὰ τὴ μητρικὴν τοῦ γλῶσσαν, ἔδλεπε τίς πόρτες νὰ κλείνονται καὶ τοὺς χωρικοὺς νὰ φεύγουν χωρὶς νὰ ποκρίνονται στὶς ἐρωτήσεις του.

Ἀποφάσισε τότε νὰ φανερωθῇ, γιατί ἡ ξένη στολὴ τὸν ἔκανε μισητό.

Περπάτησε ἀκόμα πολὺ, καθάλλα πάντα στάλορό του, καὶ τέλος ἐφθασε ἐν ἄλλῳ χωριῷ, πού τοῦ φάνηκε σὰ γνωστὸ του.

Ἀμα εἶδε μάλιστα τὸ καμπαναριὸ τῆς μικρῆς ἐκκλησιᾶς, τὴν πλατεῖαν καὶ ἕνα ὄμορφον σπίτι μὲ κήπον στὸ βάθος τῆς πλατείας, συλλογίσθηκε:

Ἐγὼ καὶ ἄλλη φορὰ ἦλθα ἐδῶ... Μὰ πότε;

Ἐνας γέρος καθόταν ἀπέξω καὶ ἠλιαζόταν.

Καὶ αὐτὸν ὁ Γιάννης σὰ νὰ τὸν θυμώταν. Μὰ ποῖος νὰ ἦταν;

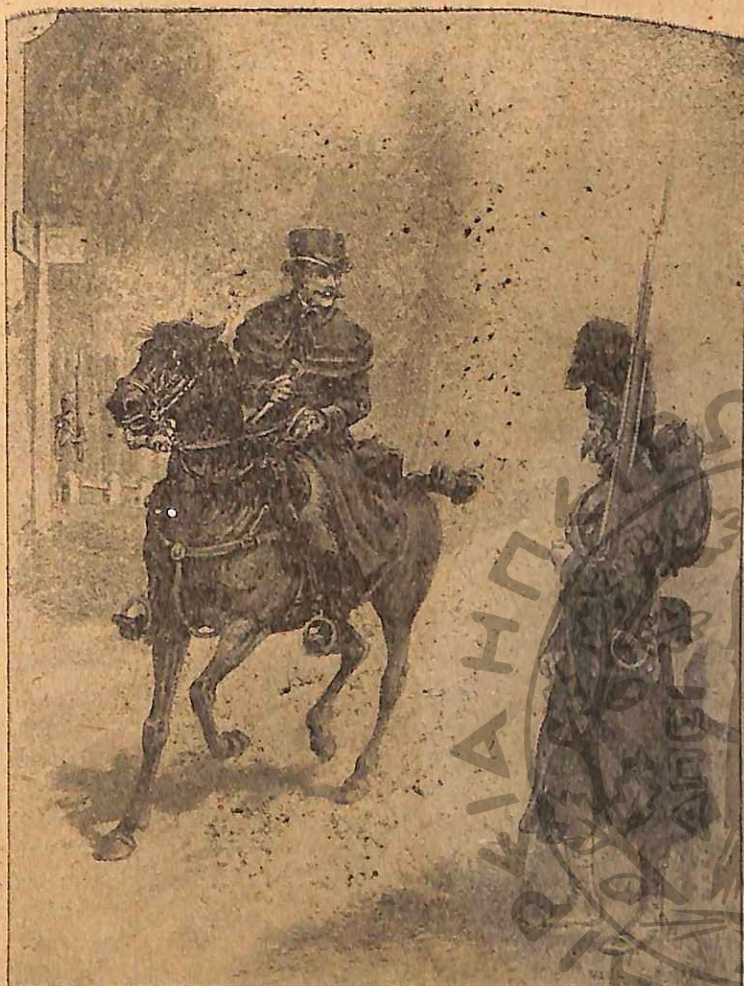
Πέζεψε, ἔδεσε πάλω τοῦ σπίνου καγγελοπορταν καὶ μπήκε.

Κύριε, εἶπε στὸ γέρον, πετώντας χάμω τὸν σκουφὸν τοῦ Ρώστου γρεναδιέρου. Εἰμαι Γάλλος, συνταγματάρχης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς. Ἀυτὴ τὴ στολὴν τὴ φόρεσα γιὰ νὰ περάσω εὐκόλῃ τὴ Γερμανία, ἀφοῦ ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὴ φυλακὴν τοῦ ἐχθροῦ. Θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάριν νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ἀπαλλαγθῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ νὰ νταμώσω τὸν Αὐτοκράτορα;

Μιλώντας ἔτσι, ὁ Γιάννης πέταξε χάμω καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ μὲ τὸ ζωστήρα του.

Ὁ γέρος σηκώθηκε.

—Εἰσθε συνταγματάρ

Ἄλλὰ τί ἐνόμισες; πῶς ἔδωκε τὰ πρόβατα μαζί σου;
(Σελ. 394, στ. β')

χης της Φρουράς; ρώτησε βιάζοντας το κασκέτο του.

—Μάλιστα. Στο 1ο των Γρεναδιέρων.

—Ακολουθήστε με. Είμαι στη δι-
άθεσή σας!

Αλλά καθώς έτοιμαζόταν να μπη
στο σπίτι, παρουσιάστηκε στη καγκε-
λόπορτα μια μικρή υπηρέτρια και
του είπε:

—Κύριε Μπατάιγ! τα παιδιά σας
φωνάζουν.

Μπατάιγ! Μα τ'ονομα αυτό ο Γιά-
ννης το θυμόταν καλά. Ποτέ μάλιστα
δεν το είχε ξεχάσει!

Δεν ήταν ο καλός εκείνος δήμαρ-
χος του Λογκβύ, που μια φορά, στα
1792, όταν ο Γιάννης δεν ήταν παρά
ένας μικρός τυμπανιστής του Έν-
του, του είχε δώσει μια χωριάτικη
φορεσιά για να περάσει το δάσος της
Αργκόννας μ' ένα γράμμα για τον
Διμοιριέ;

Είχαν περάσει είκοσιδυό χρόνια
από τότε!

—Είστε ο κύριος Μπατάιγ, τον ρώ-
τησε, ο πρώην δήμαρχος του Λογκβύ;

—Και ο πρώην και ο νυν! αποκρί-
θηκε ο γέρος με περηφάνεια. Είκοσι-
οκτώ χρόνια δεν έπαψα να είμαι ποτέ.

—Τότε είστε σεις! είπε ο Γιάννης.

Ναι, ναι, τώρα σας γνωρίζω. Δεν έχω
όμως την αξίωση να με γνωρίσετε και
σείς, γιατί τότε ήμουν παιδί!

—Πότε; έψιθύρισε ο γέρος, προ-
σπαθώντας να θυμηθώ.

—Τότε που μου είπατε: «Αν ξαπε-
ράσεις ποτέ από δω, έλα να κτυπή-
σης την πόρτα του μπάρμπα-Μπατά-
ιγ. Θά χαρώ πάρα πολύ να σε ξαναϊ-
δω!» Ουμμάστε;

—Μα πότε αυτό, πότε;...

—Λίγες ημέρες πριν από τη μάχη
του Βαλμύ. Είχατε άσπρα μαλλιά
από τότε.

—Ναι... σήμερα είμαι ογδόντα έξη
χρονών... Είδα στη ζωή μου δύο βα-
σιλείς, μια δημοκρατία κι' έναν αυτο-
κράτορα. Ποιος ξέρει ακόμα τι θα
ϊδω!.. Μα σας δεν σας θυμομαι...

—Θυμηθήτε λοιπόν το μικρό τυμ-
πανιστή που τον ντύσατε χωριάτικα
ροβχα...

—Α! έκαμε άξαφνα ο γέρος. Θυ-
μήθηκα!... Είστε σεις;... Θέ μου, εί-
στε σεις;... Σήμερα συνταγματάρχης;

Αφίση το μπαστούνι του, άπλωσε
τα χέρια του κι' αγκάλιασε με συγκί-
νηση τον Γιάννη, που κι' αυτός δεν
μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυα...

Εκάθισαν και τα είπαν σαν παλη-
οι αγαπημένοι φίλοι. Ο Γιάννης του
διηγήθηκε τις περιπέτειές του. Ο
Μπατάιγ του μίλησε για τον Αυτο-
κράτορα και για την έκστρατεια της

Ρωσίας που ήταν ένα σφάλμα, ένα
μεγάλο σφάλμα...

—Έχασαμε τόσους ανθρώπους, εί-
πε, και προπάντων έχασαμε τη φιλία
της Ρωσίας, που μ' αυτή θα μπορού-
σαμε να ψηφούμε όλη την Εύρωπη,
και την Αγγλία μαζί!... Κρίμα!...
κρίμα!...

Υστερ' από μια ώρα, ο Γιάννης,
αφού φίλησε το έγγονάκι του Μπα-
τάιγ, μπήκε στ'αμάξι για να πάει στη
Ρένς (Reims). Είχε δώσει πολιτική
φορεσιά, που το δένει πάλι ο
Δήμαρχος, —μια φορεσιά του γαμπρού
του που είχε πάει στρατιώτης.

—Είναι γραφτό να με ντύνετε σεις
στις κρίσιμες ώρες της ζωής μου! του
έλεγε ο Γιάννης γελώντας σ'αμάξι.

Γιατί ο Μπατάιγ ήλθε να τον συ-
νοδέυη ως τη Ρένς, όπου έφθασαν το
ίδιο βράδυ, χωρίς να κινήσουν την
προσοχή των περιπολών του έχθρου.
Έκει έμειναν, ότι ο Ναπολέων είχε
πάει ο ίδιος στις 12 Μαρτίου, είχε
διώξει τους Ρώσους κι' είχε φύγει σ'ε
τρεις ημέρες. Έμαθαν ακόμα ότι οι
Σύμμαχοι είχαν μπη στο Παρίσι. Όσο
για τον Ναπολέοντα, έλεγαν πως βρι-
σκόταν ολόγυρα στο Φονταινεμπλώ.

—Με τη Φρουρά του; ρώτησε ο Γι-
άννης.

—Με την Φρουρά του, αυτή δεν
τον αφήνει ποτέ.

—Γρήγορα λοιπόν στο Φονταινεμ-
πλώ!

Ο Γιάννης, βλέπετε, δεν συλλογι-
σθηκε να πάει πρώτα να ιδεί τη γυναί-
κα του και τα παιδιά του. Σαν στρα-
τιώτης που ήταν, τα λητμονούσε όλα
μπροστά στο καθήκον. Και το καθή-
κον του ήταν να βρεθεί το γρηγορότερο
στη θέση του.

Αποχαιρέτησε συγκινητικά τον κα-
λό Μπατάιγ, καθάλλισε ένα καλό
άλογο και, την ώρα που νύκτωνε,
στην αρχή του δάσους του Φονταινεμ-
πλώ, άπλυνε τον πρώτο Γρεναδιέρου.
Δυό χρόνια είχε να ιδεί ψηλό μαλλυτό
σκουφο!

Ήταν ένας γέρος «γρινιάρης» και
φρουρούσε στο δρόμο περπατώντας
με το τουφέκι στο μπράτσο και
τα μάτια στη γη.

Η συγκίνηση του Γιάννη ήταν τό-
ση, ώστε ξέχασε πως φορούσε πολι-
τικά χωριάτικα.

—Είσαι στο Πρώτο των Γρεναδι-
έρων; ρώτησε τον σκοπό με το ύφος
που μιλούσε πάντα στους στρατιώτες
του.

Ο Γρεναδιέρος σήκωσε το κεφάλι
και ζάρωσε τα φρύδια. Στο άριστερό
μάγουλό είχε μια πρόσφατη ουλή.

—Αλλά τι ενόμισες; αποκρίθηκε,
πως έδωσαν πρόβατα μαζί σου;

Μ' όλη του τη συγκίνηση, —του
Γιάννη, του ήρθαν γέλια.

—Για να σου πω μια στιγμή...

—Μακριά, μακριά!.. Δεν έχω κου-
δέντες έγω!...

—Καλά, ντέ!..

Ο φίλος μας δεν είχε καιρό να
σταίη, για να βγάλει από την πλάτη
του τον «γρινιάρη». Και μπήκε στην
πόλη, όπου τον έδεδαίωσαν πως ο
Αυτοκράτωρ ήταν στο Παλάτι με το
1ο των Γρενατιέρων, δηλαδή με ταπο-
μεινάρια του.

Μπαίνοντας στο ξενοδοχείο του
Έρουθρου Αετού, όπου, καθώς
του είπαν, κατοικούσε ο συνταγματάρ-
χης του πρώην συνταγματός του,
άπάντησε τολοχαγό Κουανιέ.

—Καλυμέρα, Κουανιέ! του είπε με
οίκειότητα, κτυπώντας τον στον ώμο.

—Μπα! ξέρεις τ'ονομά μου έσύ; ρώ-
τησε άπότομα ο λοχαγός.

—Είμαι ο συνταγματάρχης Γιάν-
νης Καρδινιάν.

—Τί λές έκει! Αυτός είναι πρό
πολλού πεθαμένος.

—Μά όχι! Είναι ζωντανός κι' είμαι
έγω!

—Αστείεύεσαι; Ο Καρδινιάν ήταν
νέος στη Μόσχα, μόλις τριανταδυό
ετών!...

—Ακριβώς! Σήμερα είμαι τριαντα-
τεσσάρων. Μην κοιτάς που άσπρισαν
τα μαλλιά μου... Άν έκανες και σύ
δυό χρόνια αλχημλωτος, φυλακισμέ-
νος 'ς ένα φρούριο σαν και μένα...

—Ωστε είστε σεις;... Ω, Θέ μου!
Έλάτε να σας οδηγήσω στο διάδοχό
σας... Πόσο θα χαίρόταν ο Αυτοκρά-
τωρ, αν δεν ήταν τόσο άργά!...

* *

Από το στόμα του συνταγματάρχη
Μενιέ ο Γιάννης έμαθε σ'ε λίγο τη
φοβερή είδηση:

Ο Ναπολέων, μετά την είσοδο των
Συμμάχων στο Παρίσι, αναγκάσθηκε
να παραδοθή χωρίς όρους. Και θα
τον έστελναν στην Έλδα, —μια νήσο
της Μεσογείου, αντικρύ στην Ίτα-
λία, κοντά στην Κορσική, — όπου θα
τον συνώδεαν εξακόσιοι μόνο Γρενα-
διέροι.

Σαν τρελός, ο Γιάννης έτρεξε άμέ-
σως στο Παλάτι. Άν κι' ήταν άργά,
ήθελε να ιδεί τον Αυτοκράτορα και να
του ζητήσει, μια τελευταία χάρη, να
τον πάει μαζί του στην Έλδα.

Ήταν τόσο ζαλισμένος, ώστε σκού-
ταψε στον Γρεναδιέρου που στέκεται
σκοπός στην κορυφή της μεγάλης
σκάλας.

Συγχρόνως αντίχησαν δύο κραυ-
γές.

—Συνταγματάρχα μου!

—Γκριμπαλέ!..

Φαντάζεσθε τη σκηνή που ακολου-
θίσε, κι' είναι ολωςδιόλου περιττό
να σας παραστήσω τη χαρά του Γκριμ-
παλέ, όταν είδε έτσι ξαφνικά τον χα-
μένο του κύριο, αλλά και του Γιάννη
όταν βρέθηκε μπροστά στον πιστό του
ακόλουθο.

—Κι' ο Αυτοκράτωρ; τον ρώτησε
άμα πέρασαν οι μεγάλες συγκινήσεις.

—Α, τον καυμένο μας τόν Γκριμ-
παλέ! αποκρίθηκε με πόνο ο
Γκριμπαλέ. Δεν θα τον γνωρίσετε τό-
σο άδυνατίσε και χλωμίασε αυτές τις
ημέρες... Λένε πως ήθελε να πεθάνη!...

—Μπορώ να τον ιδω;

—Όχι τώρα, συνταγματάρχα μου.
Θέλει να είναι ολόμυοναχος. Και με
την αλήθεια, δεν του είναι πιά δύσ-
κολο, γιατί όλοι, του οι στρατάρχες
τον άφησαν! Στο Παλάτι δεν μένουν
παρά ο Γκουργκώ κι' ο Μπερτράν.
Ακόμα κι' ο Ρουστάν, ο Μαμελουκός,
το έσκασε!

—Κι' όμως τους έκαμε τόσα καλά!...

—Μά γι' αυτό τον άφησαν. Δεν
μπορούσε να τους κάνει κι' άλλα. Οι
αχάριστοι!...

Κι' ο Γιάννης έφυγε κουνώντας θλι-
βερά το κεφάλι του.

Την άλλη μέρα, στο Παλάτι του
Φονταινεμπλώ, στην αυλή του Λευ-
κού Ίππου, παρατάχθηκε όλη η
Φρουρά.

Α, τί υποδοχή έκαμαν στον Γιάν-
νη Καρδινιάν οι συνάδελφοί του και
πως έτριβε τα μάτια του ο χθεσινός
Γρεναδιέρος, όταν αναγνώρισε, με
στολή συνταγματάρχη, τον χωριάτη
έκείνο που... δεν έδωκε μαζί του τα
πρόβατα!...

Σ'ε λίγο κτύπησαν τα ταμπούρα
και στην κορυφή της μεγάλης σκά-
λας παρουσιάστηκε ο Αυτοκράτωρ.

Ήταν χλωμός και τα μάτια του,
χωμένα στις κόγχες, έχυναν μια πα-
ράξενη λάμψη.

Ακολουθούμενος από τον Μπερ-
τράν, κατέδρασε σιγά-σιγά τη μεγάλη
σκάλα, επιθεώρησε σιωπηλά τους
γρεναδιέρους του, έπειτα τους έδαλε
σ'ε κύκλο, στάθηκε στη μέση και με
δυνατή, αν και συγκινημένη φωνή,
απήγγειλε την ιστορική εκείνη προ-
φώνηση του άποχαιρετισμού.

Τους θύμιε πρώτα τα είκοσι χρό-
νια των ένδόξων πολέμων και τους
ευχαρίστησε που τον ακολούθησαν με
πίστη και τιμή. Έπειτα τους είπε
πως όλη η Εύρωπη είχε συμμαχήσει
έναντίον του κι' ένθ θα μπορούσε
άκόμα νάντιπαρταχθώ με το στρατό
του και να νικήση τους έχθρούς, δεν
το έκανε για να παλλάξω τη Γαλλία
από τον εμφύλιο σπαραγμό. Για την
τύχη του, τους είπε, να μίην άνησυ-

χούν. Τού έμειναν οι άναμνήσεις του,
που θα τις έγραφε τώρα για να χρη-
σιμοποιή τον καιρό του ένδυνάμει. Κι'
έτελείωσε έτσι:

«Μην εγκαταλείψετε την δυστυχί-
σας πατρίδα, υποταχθήτε στους άρ-
χιηγούς σας κι' εξακολουθήστε να
βαδίζετε στο δρόμο της τιμής όπου με
βρήκατε πάντα. Άξιοματικοί και
στρατιώται, είμ' εύχαριστημένος από
σας! Έπειδή δεν μπορώ να σας φι-
λήσω όλους, θα φιλήσω μόνο τον
στρατηγό σας... Χαίρετε, φίλοι μου!...
Χαίρετε, παιδιά μου!»

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατά το Γαλλικό του Λοχαγού Danrit]

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Από πολλήν ώρα η ψαρόδρακα έ-
χει βγή στην άμμουδιά κι' οι ψαράδες
έχουν αρχίσει τη δουλειά τους. Είναι
τρεις: Στη σειρά, ο ένας πίσω άπ'
τον άλλον, τραβούν το μαύρο χοντρό
σχοινί, που βγαίνει μέσ' άπ' τα νερά,
λίγο πιο μέσα άπ' την άμμουδιά. Με
τα χέρια τους τεντωμένα σ'ε μια με-
γάλη προσπάθεια, με τα γυμνά τους
πόδια βυθισμένα στον υγρό άμμο,
μοιάζουν σ'ε να κρεμούν το κορμί,
γερμένο προς τα πίσω, άπ' το χοντρό
αυτό σχοινί. Θαρρείς και κάνουν μίαν
άλλοκοτη διεκυστήνδα μ' έναν άό-
ρατο άντίπαλο, που με κόπο τον νι-
κούν και τον τραβούν.

Κάθε τόσο, ο τελευταίος άπ' τους
τρεις άφίνει τη θέση του κι' έρχεται
να τοποθετηθώ μπροστά άπ' τον πρώτο,
ένθ το κύμα του γλύφει τα πόδια ως
τα γόνατα. Κι' από και τραβά. Σ'ε
λίγο, με τη σειρά του, άλλος έρχεται
να τοποθετηθώ μπρός του κι' όλο
αυτό γίνεται. Και τα πόδια των ψα-
ράδων σταθερά και βυθικά, πότε βυ-
θισμένα στον άμμο, πότε στα νερά,
περπατούν κατά πίσω κι' όλο τρα-
βούνε. Κι' ο πρώτος βρίσκεται πάντα
στά νερά της άκρογαλιάς. Μοιάζουν
σαν όπτική άπάτη: σαν ένα κύμα που
ένθ πάντα κυλάει, πάντα βρίσκεται
στην ίδια θέση.

Και τόσον ώρα που τραβούν με
τόσον κόπο, με τόσο προσπάθεια, θα
νόμιζε κανείς ότι οι άνθρωποι αυτοί
προσπαθούν να κατορθώσουν κάτι ά-
κατόρθωτο, υπεράνθρωπο. Και το
μαύρο εκείνο χοντρό σχοινί, που ξε-
προβάλλει μέσ' άπ' τα νερά, φαίνεται
σκληρό και σιδερένιο, σ'ε να έχη συν-
δεθώ με μίαν άκατάδολγη δύναμη μέ-
σα στη βύθη, που δεν έννοει να έν-
δώση.

Κι' όμως! Είναι γλυκός ο κόπος
αυτός για τους ψαράδες. Εκεί στα
νερά, βαθείς άκόμη και μακριά, είναι

ο θησαυρός τους. Τον κρατούν στερεά
και τον φέρουν πάντα πιο κοντά
τους. Άν είναι βαρύς, τόσο το καλύ-
τερο. Κι' όσο κι' αν φαίνεται άκίνητο
το τεντωμένο σχοινί, τραβιέται και
σώνεται ολόγυρα. Πίσω άπ' τον τελευ-
ταίο ψαρά έχει σχηματισθώ μια με-
γάλη κουλούρα άπ' το σχοινί πώς
τραβήχτη. Έτσι θα τραβήχτη κι' όσο
μένει άκόμα.

—Φάνηκε!

Οι κόποι πλησιάζουν στο γλυκό
τέλος των. Βαθείς μέσα στη θάλασσα,
πάνω στην επιφάνεια, όπου γυαλίζει
θαμνωτικά ο άπογευματινός ήλιος,
φάνηκε ένα μικρό μαύρο σημείο να έ-
πιπλέη. Είναι ο χαρούμενος άγγελιο-
φόρος.

Τώρα πιά οι ψαράδες, σ'ε ν' άπέ-
κτησαν νέα ζωή, κινούνται γοργά.
Κι' η ώρα περνά βιαστική. Κι' ο μι-
κρός μαύρος όγκος που επιπλέει, πλη-
σιάζει γρήγορα - γρήγορα. Τον δια-
κρίνει κανείς να ταλαντεύεται πάνω
στά νερά και να κινείται προς την
άμμουδιά. Είναι ένα μικρό βαρελάκι,
δεμένο στο δίχτυ για να δείχνει που
βρίσκεται. Και πλησιάζει πάντα. Λές
και τρέχει πάνω στα νερά.

Δεν άπέχει πιά παρά λίγα βήματα
από το γαλά. Και μπορεί κανείς να
διακρίνει να διαγράφεται άμυδρά το
δίχτυ μέσ' άπ' τα νερά. Με λίγες ά-
κόμα τραδηξίες ο θησαυρός θα χει βγή
στην άμμουδιά.

Όλων τα μάτια —κι' έχει μαζετή
άριετός κόσμος, προσμένοντας να πά-
ρη φρέσκα ψάρια — προσηλώνονται
στο δίχτυ. Οι ψαράδες βεβαίον πως
είναι άρκετά βαρύ. Έξαφνα, μερικά
μεγάλα ψάρια μ' ένα γρήγορο πήδημα
βρίσκονται έξω άπ' το δίχτυ και χά-
νονται μέσα στα νερά. Αυτά βρήκαν
την ελευθερία τους. Μα δεν είναι τί-
ποτε. Το δίχτυ μένει πάντα γεμάτο.
Κι' έχει τόρα πιά φτάσει.

Ο κόσμος περικυκλώνει τους ψα-
ράδες κι' αγοράζει ψάρια που ακόμα
σπαρταρούν. Ένας ψαράς γεμίζει
μίαν άνάβαθη κόψα, την τοποθετεί στο
κεφάλι του και φεύγει να πάει να τα
διαλαλήση στις γειτονίες:

—Ψάρια, της ώρας ψάρια!

Μέσα στο βράδυ πώς άπλωθώ,
ένθ η ψαρόδρακα σ'ε σκοτεινή σιλου-
έττα λικνίζεται εύχαριστημένη πάνω
στά ρήχια νερά. Οι ψαράδες, κοντά στο
γαλά, κάθονται γύρω άπό μια φωτιά
πούναι άναμμένη άνάμεσα σ'ε δυό με-
γάλες πέτρες κι' άπάνω της βράζει
άχνίζοντας μια χύτρα. Κι' η μυρωδιά
της ψαρόσουπας που βράζει —και με
τόσο φρέσκα ψάρια — έχει άπλωθώ
γύρω σ' όλη την άκρογαλιά.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

*Αγαπητοί μου,

ΧΟΓΜΕ να ιδω-
θούμε πολὺν και-
ρὸ καὶ αὐτὸ
τὸ διάστημα πολ-
λὰ καὶ σπουδαῖα
συνέβηκαν. Καὶ
πρῶτα-πρῶτα, ἡ
Διάπλασις ἐβρέθη-
κε χωρὶς τυπογραφεῖο! Γιατὶ «κεῖνο
ὅπου τυπωνόταν ὡς τώρα, ἐδήλωσε
ξαφνικὰ πὺς δὲν μπορούσε πιά νὰ
κάνῃ τακτικὴ ἐργασία, ἐξ αἰτίας τῶν
ἐργατῶν ποὺ ζητοῦσαν πάλι οὐκῶρα
κι' αὐξήσεις. Μὲ πολλὰ βάσανα ἡ Διά-
πλασις βρήκε τότε ἄλλο τυπογραφεῖο
εὐκαιρο, ποὺ εἶχε ἀπάνω-κάτω καὶ
τὰ στοιχεῖα ποὺ μεταχειρίζεται
(γιατὶ ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ δυσκολία: τέ-
τοια στοιχεῖα δὲν ἔχουν ὅλα τὰ τυ-
πογραφεῖα κι' ἡ Διάπλασις ἐπιμένει
μὲ κάθε θυσία νὰ διατηρῇ τὴ μορφὴ
τῆς, τὴ γνώριμη κι' ἀγαπητὴ ἀπὸ
τόσα χρόνια, σὰν περιοδικὸ ποὺ ἔχει
πιά ἱστορία καὶ παράδοση.) Ἀλλὰ
καὶ τὸ καινούριο τυπογραφεῖο, ἀφοῦ
τύπωνε ἕνα μόνον φύλλο, — τὸ προη-
γούμενο, — ἐδήλωσε πὺς δὲν μπορεῖ
νὰ ἐξακολουθήσῃ, γιατί κι' ἐκεῖ οἱ
ἐργάτες ἔκαναν ἐπανάστασιν. Ἀλλὰ
βάσανα πάλι! Ἐπιτέλους, ἡ Διάπλα-
σις βρήκε τυπογραφεῖο ὅπως τὸ ἤ-
θελε, ὅπου θὰ μείνῃ. Ἀλλὰ ἔπρεπε
κι' αὐτὸ νὰ ἐτοιμασθῇ, νὰ προμη-
θευθῇ μερικὰ ἀκόμα στοιχεῖα, νὰ τὰ
τακτοποιήσῃ καὶ τὰ λοιπὰ. Γι' αὐτὰ
ὅλα χρειάστηκε καιρὸς. Κι' ἔτσι,
ἀναγκαστικὰ, τὴν προηγούμενη ἐ-
βδομάδα δὲν βγήκε φύλλο.

Ἀλλ' ὥστε συνέπεσε κι' ἡ ἀπεργία
τῶν ἡλεκτροτεχνιτῶν, ποὺ σταμάτησε
κάθε μηχανὴ ἡλεκτροκίνητη. Ἀλλο
κακὸ τοῦτο πάλι, ἄλλο ξαφνικὸ! Καὶ
νὰ ἰδῇτε ποὺ δὲν τὸ εἶχα πάρει ἐν-
δεῖσιν. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, — ὅπως δὴ τὰ
περισσότερα, — κλεισμένος στὸ γρα-
φεῖο μου, ὅπου ἔχω γκάζι, ἐργαζό-
μουν. Ἀργά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐ-
σθυσά τὸ φῶς καὶ πήγα στὸ παρά-
θυρο γιὰ νὰ κλείσω τὴ γρίλλιν...
Εἶναι ἀπὸ τὰ ὥραια θέαματα ποὺ μοῦ
παρουσιάζεται κάθε νύκτα αὐτὴ τὴ
στιγμὴ: ἡ Ἀθήνα ἀπὸ ψηλά, φωτα-
γωγημένη. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ νύκτα τὸ
ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Δὲν ἔδλεπα
παρὰ μιὰ μαυρίλα, ἐν' ἀπέραντο σκο-
τάδι. Κι' ὁ οὐρανὸς ἀκόμα ἦταν σκε-
πασμένος, καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπι-
τιῶν ὀλόκληιστα, γιατί φυσοῦσε κι'
ἀέρας φοβερός. Ἐτρώμαξα. Καλέ, τί
ἔγινε ἀπόψε ἡ Ἀθήνα; Στραβώθηκαν;
ἢ μὰς φοβέρισε ξαφνικὰ καίμια ἐπι-

δρομὴ Ζέπελιν — ἀπὸ ποῦ; — καὶ
σούσαμε ὅλα τὰ φῶτα;... Ἐπειτα θυ-
μήθηκα καὶ κατὰλαδα: ἡ ἀπεργία.
Ἀλλὰ ἡ ἐξήγησις, σὰς δεδαῖω, δὲν
ἔκανε τὸ θέαμα λιγώτερο ἄγριο κι'
ἀπαίσιο...

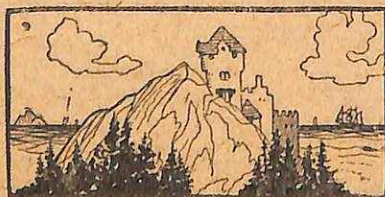
Ἐδυνώως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ
μηχανὲς τοῦ ἡλεκτρικοῦ μπηχανὸν σὲ
κίνησιν κι' ἡ Ἀθήνα ἄρχισε πάλι νὰ
φωτίζεται. Σὲ λίγο τελείωσε κι' ἡ
ἀπεργία. Ἡλεκτροτεχνίτες καὶ τρο-
χιοδρομικοὶ γύρισαν στὴς θέσεις τους
κι' ἐλειτουργήσαν πάλι σιδηρόδρομοι,
τράμ καὶ... πειστήρια. Ἐ, ἄς ἐλπί-
σουμε πὺς δὲν θὰ ξανασταματήσουν
ἡ τουλάχιστο πὺς θὰ ῥηξάν... γιατί,
τὶ νὰ σὰς πῶ! μὲ τὸ δρόμο ποὺ πήραν οἱ
ἐργάτες, φοβᾶμαι πὺς ἀπὸ τὴς ἀπερ-
γίης δὲν θὰ γλυτώσουμε ποτέ...

Ἀκόμη ἕνα ξαφνικὸ: ἡ πρώτμη, ἡ
ἀπότομη εἰσβολὴ τοῦ μεγάλου χειμῶ-
να μὲ τὴς χαμηλὰς θερμοκρασίας, τὰ
χιόνια καὶ τοὺς παγωμένους βοριάδες.
Ἀρκετὲς ἡμέρες ὑποφέραμε. Τὰ δουνὰ
ὀλόγυρα χιονισμένα, — τί λέω; ὡς τὸ
Μενιδεῖον φάσαι τὰ χιόνια, — κρύο
δυνατὸ κι' ἕνα φυσομανητὸ ἐπίμονο,
ποὺ ἔλεγε πὺς θὰ παρῇ τὰ σπύτια...
Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ κακὸ πέρασε μαζὶ
μὲ τὰλλα. Καὶ σήμερα ποὺ σὰς γρά-
φω, εἶν' ἕνα γλυκὸ πρωϊνὸ, γαλαξιο
κι' ὀλοφώτεινο. Δὲν κουνιέται οὔτε
φύλλο, ὁ ἥλιος λάμπει θερμὸς καὶ μό-
λις διακρίνονται στὸν ὀρίζοντα μερι-
κὰ συννεφάκια σὰν τούλια χρυσά.
Μπροστὰ στὸ παράθυρό μου, θυμή-
θηκα τὸ προχθεσινὸ θέαμα: τὴν Ἀθήνα
βυθισμένην στὰ σκοτάδια, ἀόρατη. Καὶ
μοῦ φάνηκε τόσο μακρυνὸ, σὰ νὰ τὸ
εἶχα ἰδῇ ἐδῶ καὶ χρόνια...

Αὐτὰ τὰ σπουδαῖα συνέβηκαν στὸ
διάστημα ποὺ εἶχαμε νὰ ιδωθούμε. Δυ-
σάρεστα ὅλα, μὰ καὶ περαστικά. Ἀς
λέμε λοιπὸν δόξαι σοι ὁ Θεὸς καὶ μὴ
χειρότερα... Βέβαια, μιὰ ἐβδομάδα
στερηθήκατε τὴ Διάπλασί σας. Δὲν
ἦταν μικρό. Γιὰ φαντασθῆτε ὅμως νὰ
ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀπεργία, νὰ γενικευ-
όταν καὶ νὰ μὴ μπορούσε νὰ ἐγῇ φύλ-
λο γιὰ πολὺν καιρὸ, ὅπως τὴν πάθαμε
ἄλλοτε. Σὲ κάθε κακὸ ποὺ μὰς συμ-
βαίνει, ἡ καλύτερη παρηγορία εἶναι
νὰ συλλογίζομαστε, πὺς μπορούσε νὰ
μὰς συμβῇ καὶ μεγαλύτερο. Ἐκεῖνος
ποὺ πρωτοεῖπε, παιδιὰ μου, τὸ «μὴ
χειρότερα!» ἦταν ἕνας πολὺ μεγάλος
φιλόσοφος...

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΠΑΙΔΩΝ

“Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ,”

Τ' ΑΡΧΑΙΟ τὸ σπίτι ἐσφάλισε
πλεγμένη ἡ κληματίδα
καὶ τῶχον σιὰ τὰ σερεπτά
κι' οἱ πελαργοὶ πατρίδα
κι' ἀπ' τὸ σκιεμένο τῆς παλιᾶς
τῆς ὑδρορροῆς ἀχέλι
στάζει ἡ βορρὴ νοχελικὰ
τοῦ θυμωμένου Ἀπρίλη.

ΣΤΟΥ ΕΡΗΜΟΥ δρόμου τὴ βαθιὰ
κι' εὐωδιαστὴ γαλήνη
ἐνὸς σβυσμένου τραγουδιοῦ
ἡ θύμησις ἔχει μείνει
κι' ἀκόμα μυστικὰ ὁ ἄχος
πλανιέται στὸν ἀέρα
τόσο, ποὺ κάνει πὺς γλυκειὰ
τὴ λυπημένη ἐσπέρα.

ΜΑΚΡΙΑ, στὸ βάθος, χάνεται
στὴν πλάνην ἡ πολιτεία
μὲ τὸν ναὸν τὰρόστηλα
καὶ τὰ λαμπρὰ μνημεῖα.
Κι' ἐδῶ: στὰ φύλλα ἀνάμεσα
καὶ στάνθη ἔχον ξεχάσει
ὅσα σκεπάζει ὁ οὐρανὸς
κι' ὅσα μὰς δείχνει ἡ πλάση.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος* ἴδε σελ. 388].

— Δὲν ἐπιτηρεῖτε καθόλου καλὰ!
φώναξε ὁ Βασιληὰς μὲ θυμὸ.

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸν Λουσταλὸ
σαστισμένο καὶ συλλογιζόμενο:

«— Νὰ φυλάῃ κανεὶς τὴς γάτες νὰ
μὴν τρέξουν καὶ νὰ μὴν πιαστοῦν, δὲν
εἶναι εὐκολο πρᾶγμα... Ἐκτὸς ἀν τὴς
δέσῃ καὶ τοὺς φορέσῃ γάντια. Σί-
γουρα ἡ κυδέρνησή τους δὲν εἶναι εὐ-
κολὴ ὅσο νόμιζα!...»

Ὅστος πέρασε κάμποσος καιρὸς
χωρὶς ἄλλες ἐπιπλήξεις τοῦ βασιλῆα.
Ὁ Λουσταλὸς ἄρχισε νὰ συνηθίσῃ τὴ
δύσκολη ἐκείνη ἐργασία, ὅταν τοῦ ἔ-
τοχε ἕνα ἀρκετὰ ἀσχημὸ ἐπεισόδιο.

Ἐνα μεσημέρι τοῦ ἐπῆγαν νὰ φάῃ
μιὰ πέρδικα ροδοκόκκινη καὶ μουσο-
βολάτη. Ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν κόψῃ
σὲ κομμάτια, ὅταν μιὰ ἀπὸ τὴς γάτες,
ἡ Κίτρινη, πήδησε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ
παράθυρο ἀπάνω στὸ τραπέζι, πήρε
τὸ πουλὶ καὶ μ' ἕνα πῆδημα ἔφυγε
τρεχάτη ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο, ἀφίνον-
τας τὸν Λουσταλὸ ἀποσβολωμένο ἐμ-
πρὸς τὸ ἄδειο του πιάτο.

Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζωγραφίσουμε
τὸ συγχιτισμένο καὶ θυμωμένο μαζὶ
πρόσωπο τοῦ καίμενου τοῦ Μεγάλου
Θαλαμῆπόλου.

Ὅστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο σάστισμα,
ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν κλέφτρα καὶ
τὴν εἶδε νὰ τρώῃ ἡσυχα-ἡσυχα,
στὴν σκεπὴ ἐνὸς ὑποστέγου, τὰ πὺς
διαλεκτὰ κομμάτια τῆς πέρδικας, ἀπὸ
φόβο βέβαια μὴν ἔρθουν καὶ τῆς τὰ
πάρουν οἱ ἄλλες γάτες.

Κάπου-κάπου, κοίταξε ἀπὸ ψηλὰ

τὸν κύριό τῆς, σὰ νὰ τοῦλεγε:

— Ὁ! πᾶει πιά. Μπορεῖς νὰ πενθῇ-
σῃς γιὰ τὴν πέρδικά σου. Τώρα τὴν
κρατῶ, τὴν κρατῶ καλὰ!

— Ἀ! κλέφτρα, κακούργα! φώναξε
ὁ Λουσταλὸς ἔξω φρενῶν.

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ χέμω μεγάλη
χαλίμια, τὰ πετάει στὴ γάτα, ποὺ
πηδᾷ πὺς ψηλά, ὀχυρώνεται κι' ἐξα-
κολουθῇ τὸ γεῦμα τῆς.

Ὅστος ὁ θύρῳς εἶχε ἀκουστῇ
σ' ὅλο τὸ παλάτι. Πήγαν καὶ εἰδοποι-
ησαν τὸ βασιλῆα.

Ἐκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως.

— Τ' εἶν' αὐτά. κύριε Μεγάλε Θα-
λαμῆπόλε; Ἐτσι κακομεταχειρίζεσθε
τὴς γάτες μου;

— Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ
Λουσταλὸς, ἡ Κίτρινη μου κλέψε τὸ
γεῦμα μου.

— Νὰ εἰσαστε πὺς εὐγενῆς, τὸν δι-
έκοψε ὁ βασιλῆας. Ἡ Κίτρινη εἶναι
στὸ ρόλο τῆς, ἐνῶ ἑσεὶς εἶστε ἕνας
ἀδέξιος. Ἀλλοτε νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτό!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ προφέρ-
θηκαν μὲ αὐστηρότητα πραγματικὰ
βασιλική, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης γύ-
ρισε τὴν πλάτη στὸ Λουσταλὸ, ἐνῶ ἡ
συνοδεία του μὲ τὰ εἰρωνικά τῆς γέ-
λια μεγάλωνε τὴ σύγχυση τοῦ φω-

χοῦ γατοφύλακα.

— Θὰ ἐκδικηθῶ! εἶπε μέσα του.

Ἡ Κίτρινη δὲν ξαναφάνηκε ὅλη
τὴν ἡμέρα. Παρὰ τὸ βράδυ, ἀφοῦ χῶ-
νεψε ἡ κι' ἐλπίζοντας γιὰ καίμια δεύ-
τερη πέρδικα, δοκίμασε νὰ ξαναγυ-
ρίσῃ στὸ «Γατεῖο». Ὁ Λουσταλὸς τὴν
περίμενε. Ἐκλείσε ἀπὸ πίσω του τὸ
παράθυρο, ὠπλίστηκε μ' ἕνα βούρδου-
λα, πλησίασε τὴν ἀπιστὴ καλῶντας
τὴν χαϊδευτικὰ... κι' ἄξαφνα τῆς κατὰ-
φερε στὴ μέση τῆς ραχοκοκκαλιάς
ἕνα χτύπημα, ἀπὸ κείνα ποὺ ἀφίνουν
ἐποχὴ στὴ ζωὴ μιᾶς γάτας.

Δὲν πρόφτασε νὰ τῆς δώσῃ καὶ δεύ-
τερο. Ἡ Κίτρινη, μ' ἕνα δυνατὸ νια-
ούρισμα, τοῦ ρίχτηκε στὸ πρόσωπο
καὶ μὲ τὰ φαρμακερά τῆς νύχια τοῦ
ὄργωσε τὸ μάγουλο ἀπὸ τὸ μάτι ὡς
τὸ πηγούνι! Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅλες οἱ
γάτες ἄρχισαν νὰ νιαουρίζουν, νὰ πη-
δᾶνε, τρελλές, φοιχτές!.. Ὁ Μεγάλος
Θαλαμῆπόλος μόλις πρόφτασε νὰ νοί-
ξῃ τὸ παράθυρο κι' ὅλο τὸ κοπάδι ἔ-
φυγε σὰν ἀέρας. Ἦταν ἡ σωτηρία:

Ἄν ἔμεναν, θὰ τὸν ἔκαναν κομματά-
κια, κομματάκια...
Πάλι τὸ παλάτι ἀναστατώθηκε. Ὁ
βασιλῆας, οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ὑπηρέτες,
ὅλοι ἔτρεξαν, περισσότεροι ἀπὸ τὸ

μεσημέρι. Βρῆκαν τὸ Μεγάλον Θαλα-
μῆπόλο στὴ μέση τοῦ «Γατεῖου», ὅ-
που δὲν βρισκόταν πιά καίμια γάτα,
μὲ τὸ βούρδουλο στὸ χέρι ἀκόμα καὶ
τὸ πρόσωπο ματωμένο. Ὁ βασιλῆας
κατάλαβε ἀμέσως τί ἔτρεξε.

— Ἀ! αἱ! εἶπε. Ἡ Κίτρινη, — δὲν
εἶν' ἔτσι; — σὰς πρόσφερε αὐτὸ τὸ
γρατζούνισμα ἀνταποδίδοντας τὴ
βουρδουλιά σας. Ἀσφαλῶς! Τὸ ξῶ
ἔχει νεῦρα καὶ τὴν συγχάριζο γι' αὐτὸ
ποὺ ἔκανε!... Ὅσο γιὰ σὰς, κύριε, δὲν
ἔχω νὰ σὰς πῶ παρὰ μιὰ λέξη μόνο:
εἰστε βλάκας!

Ὁ Λουσταλὸς δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐ-
δεσε τὸ μάτι του, μάζεψε τὰ πρᾶγ-
ματά του καὶ πήγε νὰ βρῇ τὸ φίλο
του τὸν Τουρλούπα, ποὺ δὲν ἤξερε
τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά.

— Φεύγω! τοῦ εἶπε.

— Πῶς; Γιὰ δύο μῆνες ἦταν ὀλο-
ῶλο; Μείνε τουλάχιστον ὡς τὴν πλη-
ρωμὴ τῆς τριμηνίας.

— Ὅχι! ὄχι! τὸν διέκοψε ὁ Λου-
σταλὸς. Ἐυχαριστῶ γιὰ τὴ θέσῃ! ἔχω
ἕνα μάτι μόνο καὶ θέλω νὰ τὸ διατη-
ρήσω... Πηγαίνω νὰ κυνηγήσω τί-
γρεις. Εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνον
δουλεῖα.

(Μετ' ἑρμηνείας)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Ἀπὸ τὸ Λάββατον, 4 Δεκεμβρίου

ἤτοι ἀπὸ τὸ 1ον φύλλον τοῦ 44 ἔτους

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

τὸ νέον μυθιστόρημα:

“ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ,”

ὑπὸ JULES CHANCEL συγγραφέως

τοῦ «Μικροῦ Ἑρρίκου Δαλνρὺ»

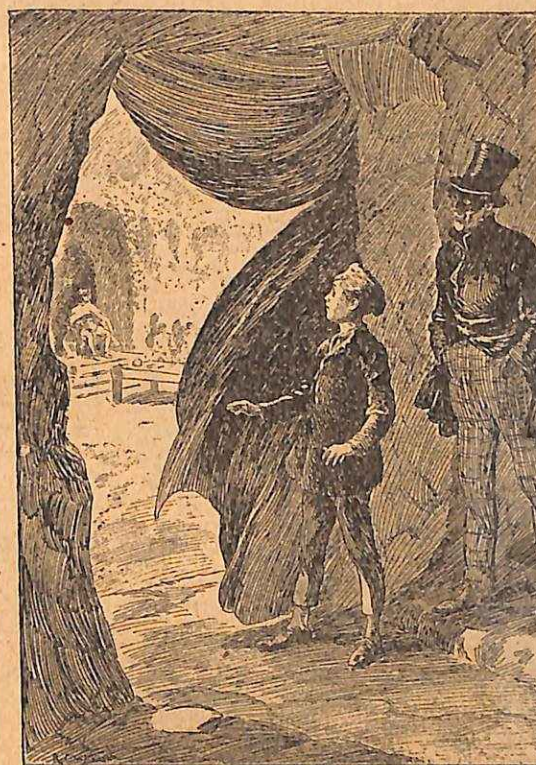
Τὸ θαυμάσιον καὶ θαυμασιῶς εἰκονογραφημένον αὐτὸ μυθι-
στόρημα, ἀστυνομικόν, περιπετειώδες καὶ παιδαγωγικώ-
τατον, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «St Nicolas», τὸ ἐκτε-
κτότερον παιδικὸν περιοδικὸν τῆς Γαλλίας.

Μικροὶ καὶ Μεγάλοι θὰ παρακολουθήσουν τὸ

«ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ»

εἰς τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

Εἶναι ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ποὺ ἐδημοσιεύσε ποτέ!

“Ὁ Φρέδος εἶδε μιὰ μεγάλη λαμ-
πρόφωτισμένη σπηλιά.”
ΕἶΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ “ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ.”

